

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1884-12-15

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 4 2

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10254>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 42.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἄποκοπὴν.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.

Editor S. HOYRMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, εἰὶ γρήγορα ἢ ἄργά θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

15, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

Ὅντως εἰς μυθολογικὸν κόσμον ἀνήκει ὁ ἐπισκεψάμενος τὴν Κύπρον Γερμανός, (ὁ Kuhner νομίζομεν) εἰ μυθολογία ἐστὶ τὸ καθ' ὑπαγόρευσιν μεγητρᾶς ψυχῆς πλαττεῖν ψεῦδη καὶ διαοιδεῖν καὶ κηρύττειν ἐπισήμως καὶ ἀνευθριάστως αὐτὰ ὡς ἀληθείας πασιφανεῖς! Ὅντως εἰς φιλοσοφικὸν κύκλον ἀνήκει, εἰ φιλοσοφία ἐστὶ τὸ φαντάζεσθαι τ' ἀνύπαρτα ὡς ὑπαρκτά, καὶ δημιουργεῖν κόσμους ἰδεώδεις καὶ ἰδανικοὺς καὶ θεμελιούν τολμηρῶς ἐπ' αὐτῶν κτίρια καὶ οἰκοδομεῖν οἰκοδομήματα οὐρανομήκη, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα προσβληθῶσι καὶ ὑβρισθῶσι βανκύσως λαοὶ ἄθῳοι, οἵτινες διηνεκῶς πρὸς τὸ νὰ μετριάσωσι τὸ βᾶρος τοῦ δουλικοῦ ζυγοῦ καταγίνονται.

Τοιαύτη τις περὶ τοῦ Γερμανοῦ τούτου ἔξενεχθήσεται γνώμη ὑπὸ παντὸς γινώσκοντος τὴν Κύπρον καὶ τοὺς Κυπρίους ἅμ' ὡς ἀναγνώσῃ τὴν ὑπὸ τούτου ἐν τῇ «Γενικῇ Ἐφημερίδι» τοῦ Μονάγου δημοσιευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ἐριτίμου Τεργεσταίας «Ἡμέρας» ἀναδημοσιευθεῖσαν ἐν μεταφράσει «ἐπίσκεψίν του εἰς Κύπρον».

Πᾶς Κύπριος ἀναγνώσκων τὰς μεστὰς γολῆς καὶ πάθους φλυαρίας τοῦ Γερμανοῦ ἐπισκέπτου, μετ' ἐκπλήξεως στρέφει συνεχῶς τὸ βλέμμα ἵνα ἴδῃ καὶ πεισθῇ ἂν πραγματικῶς περὶ Κύπρου εἰς τὰ γραφόμενα· πεπεισμεθα δ' ὅτι καὶ πᾶς ξένος εἰ μὴ τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Κύπριος αἰ-

σθανθῇ ἔκπληξιν, ἀπόρως ὅμως θὰ ἐρωτᾷ, «μὴ ἡ Κύπρος μετετέθη εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανόν;»

Τύχη τῶν ἐπιζήλων! Γερμανὸς χάριν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐπισκεψάμενος τὴν Κύπρον ἀνεκάλυψεν, εἶδε καὶ ἔγνω ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ θαυμαστῆς τῶν τε ἀκριβείας τοὺς διαφόρους χαρακτήρας Αἰγυπτίων καὶ Κυπρίων ἐν ὀλίγαις ἡμέραις καὶ μάλιστα ὥραις, καθ' ἃς οὐδεὶς ἄλλος ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον περιηγούμενος καὶ οὐχὶ χάριν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν ἠδύνατο οὕτως εὐκόλως ταχέως καὶ δὴ καὶ λεπτομερῶς νὰ μάθῃ.

Οὐδὲν ἔπιχειροῦμεν ἀνασκευὴν τῶν ἐρεσχειλῶν τούτων, (ἐκτὸς, ἄλλως τε, τῶν ὀρίων τῆς ἐφημερίδος ταύτης οὖσαν), διότι ἄλλως, τίς τυφλώτερος, ἢ κωφότερος τοῦ ἐβελουσίως τυφλώττοντος καὶ κωφεύοντος; ἀλλὰ, τίς ἄρα γε Κύπριος εἶνε δυνατόν νὰ ὑπομείνῃ, ἀνευ ἀγανακτήσεως τὰ μοχθηρὰ ἐπινοήματα καὶ αἰσχρὰ συκοφαντίας ταύτας, πρὸς τὸ διασύραι τὸ τῶν Κυπρίων ὄνομα καὶ ἐγκολάφαι τούτῳ στίγματα ἐνειδούς καὶ περιφρονήσεως, καὶ νὰ μὴ φωνάξῃ, νὰ μὴ ἀποδείξῃ τοῖς πᾶσι τὸ μέγα ψεῦδος τῶν διηγήσεων δι' οὗ αὐταὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἀναιροῦνται;

Διότι, δμολογοῦμεν ἐν εἰλικρινείᾳ, εἰ μὲν ἀληθῆ ἦσαν τὰ παρ' αὐτοῦ γραφόμενα,

θὰ ἐδεχόμεθα ἐν σιωπῇ τὰς προσβολὰς καὶ δὲν θὰ ἐτολμῶμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καλῶμεν αὐτὰ ἀίσχρὰ ψεῦδη, καθ' ὅσον μάλιστα

ἀφορμὴν ἴσως ζητοῦσι πλείστοι παρ' ἡμῖν ξένοι ἵνα ἐλέγξωσιν ἡμᾶς καὶ ὡς ψεῖστας· πλὴν, χάριν πρῶτον τῆς ἀληθείας, καὶ χάριν, δεύτερον, τοῦ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης Γερμανός, ὑπὸ πάθους ἐξήμεσε τὰ ὀδυρότατα ταῦτα κατὰ τῶν Κυπρίων, καὶ ὅτι ἐπασχέ καὶ πάσχει ὑπὸ περιοδικῆς φρενοβλαβείας—εἰ μὴ ἐν καταστάσει διηνεκοῦς μέθης διατελῇ—τὴν ὁποίαν κλῶν εἶνε νὰ προλάβωσιν οἱ ὑπὲρ τῆς υγείας του ἐνδιαφερόμενοι, ἀναλαμβάνομεν ἵνα δι' ὀλίγων λέξεων κατοστήσωμεν πασιφανῆ τὰ σημεῖα ἐφ' ὧν ἡ ἰδέα ἡμῶν αὕτη στηρίζεται, παρακαλοῦμεν δὲ τὸν ἀναγνώστην ν' ἀκολουθήσῃ ἡμᾶς ἀκολουθήσοντάς τε τοῦ φίλου Γερμανοῦ ταξείδιον.

Ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωίνης ὥρας καθ' ἣν ὁ ἥρως τοῦ μυθιστορήματός μας ἀπεβιβάσθη ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἐκ τῆς «Ἐλπίδος» μέχρι τῆς μεσημβρίας, εἶδεν ἅπαντα ὅσα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ ἐν Αἰγύπτῳ· οὐδὲν ὑπελείφθη, καὶ μὴ θαυμάσητε εἰς τοῦτο, διότι περιέμενε φαίνεται ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ σπουδαῖον τοῦτο πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦτο ἀλλεπαλλήλως τῷ παρουσιασέν ἅπαντα ἐξ' ὧν δύναται τις ἐντελεστάτην ἰδέαν νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ χαρακτήρος τοῦ Αἰγ.

λαοῦ· «τά τε δηλ. δυσαρρήμητα παιδιά τὰ ἐν τῇ κόπρῃ καὶ τῷ κομιρῷ ξυ-ξυ νόμεινα», τὴν στέλην τοῦ Πομπηίου, τὴν διώρυχα τοῦ Νείλου, τοὺς λουομένους ἐν αὐτῇ ἄνδρας, γυναῖκα, καὶ παιδιά, καὶ ὀλίγον προσωτέρω τὰς ἐκατόν (ἀκριβῶς!) δαμάλεις, τὴν γνησιαν γενιτσαρικὴν μουσικὴν καὶ πομπὴν ἀραβικοῦ γάμου μετὰ τῆς δωδεκαέτιδος (ἀκριβῶς!!) φοινοκοπαρείου νύμφης, ἣν καὶ χαιρετίσας ἐὺλαβῶς ἠὺχριστήθη ὑπὸ τοῦ νυμφίου φιλοφρόνως (διατί νὰ λείψῃ καὶ τοῦτο;) τὴν ἀμέσως ἐπομένῃ τῇ γαμηλίῳ πομπῇ ἐτέραν τοιούτην χάριν περιτομῆς μετὰ τοῦ τετραετοῦ παιδίου ὀχυμένου ἐφ' ἀμάξης, εἰσῆχθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κεδίβου ὅπου ἐθούμασε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πεικιλίαν ἀξιολόγων ἀνθέων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, διεσκέδασε τὸ παρά τῆν θάλασσαν μαρμαρινόν μέγαρον, ἐθαύμασε τὰς πέντε Δεσποίνης τὰς καταβάσας τῶν δύο κομφῶν ὀχημάτων μετὰ τῆς ἐπανεφορίας ἐκ μελαίνης μετὰ τῆς καὶ πέπλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς ἀνηκούσας εἰς τὸν γυναικονίτιον τοῦ Βλοῦμ πασα, ὅτι ὄσον καὶ ἂν ἦσαν περικεκαλυμμένοι ἐφαίνοντο κομφαὶ καὶ ἀδεῖς καὶ ἐπεδεικνύοντο τὰ ποικιλόγραμμα ὀποδήματα καὶ τὰ κεκοσμημένα αὐτῶν σφυρά, ἦσαν αὖθις τὴν ἐπιθειαν τοῦ βλέματος τῶν μόνων ὀρατῶν καὶ περιέργων μελανῶν ὀφθαλμῶν εὖς διὰ παντὸς τοῦ χρόνου (πόσος ἀρά γε ἦτο οὗτος;) εἶχον ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους, ἀλλ' ὅτι τὸ ὄμμα τοῦ εὐνούχου ἐπέβαλλεν ἐλατέρωσε (δηλ. αὐτῷ τε καὶ ἐκεῖνα) φρόνησιν, ἀπήνησε κατόπιν [πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκότος] ἐκφορὰν ἧς κατόπιν ἔτρεχον ὀλολύζουσαι πεντήκοντα καὶ διακόσια. (ἀρ. 250) κεκαλυμμένοι γυναῖκες, ἐθεάσατο περιέργως τοὺς ἐσταυρωμένους τοῖς ποσὶ καθήμενους ἀραβικὰ κλ. κλ. πλείστα ὅσα ἐν τῷ μετὰ μὲθ' αὐτὸν πρὸς ἐπισφάγιασιν, ἐπειδὴ τὸν ἠνάγκασε τὸ θάλλπος τῆς μεσημβρίας νὰ ζητήσῃ ἀνεσιν καὶ σκιάν εἰς καφεπωλείον εἶδε καὶ τοῦτο· τὰς πεντεκαίδεκα Βιενναίαις νεάνιδας αἰτινὰς ἐπαιάνιζον μουσικὴν.

Ἀκούσατε λοιπὸν πλείστοι ὅσοι περιηγηταί, καὶ μὴ θαυμάσητε, ἂν ἦνε δυνατόν, καὶ μὴ ζηλεύσητε τὴν μοναδικὴν τύχην τοῦ ἐμπόρου τούτου, ὅστις ἐν διαστήματι ὁ μόνος ὄρων εἶδε στήλας, διώρυχας, λουτρά, γάμους, ταφάς, περιτομὰς, κήπους καὶ μέγαρον Κεδίβικόν, ἅπαντα δηλ. ὅσα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ, νὰ αἰσθανθῇ δὲ σὺν τούτοις καὶ τὴν φρόνησίν του ὀχιμομένην ὑπὸ τὴν ἐπιθειαν τῶν μελανῶν ἐκείνων

βλεμμάτων· εἰ μὴ τῷ τὴν περι-συνέλεγον τὰ εὐνούχικα ὄμμακα. Εὐ-χρῆς ἔργον ὅτι δὲν συνήτησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰ σκανδαλώδη ἐκεῖνα βλέμματα, ἄλλως καὶ ἡ πολυτίμος καὶ βορυσήμαντος αὐτῆ περιόδεα ἠμιτελής θὰ ἔμεινε, καὶ τὰ τόσα περιέργα, τὰ παραδόξως πῶς συνδεδεμένα καὶ θαυμάσιως ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκτυλισσόμενα, θὰ ἔμεινον τεθαμμένα, καὶ ἀγνωστα τῷ φιλο-λογικῷ νόμῳ.

Ἄλλ' αὖ συνταξειδεύσωμεν τῇ κορωνίδι ταύτῃ τῶν περιηγητῶν ἣν κακὴ τύχη μετεποίησεν εἰς ἔμπορον, καὶ ἔλθωμεν μετ' αὐτοῦ εἰς Κύπρον ὅπου ἡ βασιλεῖα καὶ ἀπαράμιλλος σοφία του ἐκτυλίσσεται ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ μεγαλειότητι.

Ἐν Κύπρῳ μετὰ τῶν ἄλλων πολλῶν εἶ-δε λέγει ὅτι «οἱ Ἕλληνες ἀγρόται παίζουσι μέγα κομβολόγιον». Ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ὁ μυθιστοριογράφος μας συνέχεε τὴν ἐπίσκεψίν του μετ' ἄλλης ἣν εἰς Τουρκικὴν ἢ Ἀραβικὴν τινα πόλιν ἐπεχείρησε, διότι εἶνε γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐπισκεψάμενους τὴν Κύπρον (ἐκτὸς τούτου) ὅτι παρά τοῖς Ἕλλησιν ἀγρόταις εἶνε παιγνίδι ἀγνωστον τὸ κομβολόγιον· πρῶτα ἰσὶ δὲ πολίταις καὶ τούτοις τοῦ παλαιοῦ φυράματος μόνον εἶνε χρήσιμον. Παρακατιῶν «ὀμολογῆσαι ὅτι ὅσῳ μᾶλλον ἀνεστράφη τοῖς Κυπρίοις τοσοῦτω μᾶλλον ἠλαττώθη ἡ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειά του», ἀμέσως δὲ προσθέτει ὅτι «μέχρι τῆς γῆρας οὐδαμοῦ τῆς νήσου ἐφαίνετο Ἰσραηλῖτης, ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι οἱ κάτοικοι εἶνε ἐπίσης πονηροὶ ἢ καὶ πονηρότεροι, καὶ γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ»· ὥστε βαρόμετρον δεικνύον τὸ ποῖόν τοῦ χαρακτηῖρος ἐνὸς λαοῦ κατὰ τὸν σὺν ὀφόνον τοῦ Γερμανοῦ εἶνε οἱ Ἑβραῖοι· ὅπου οὗτοι ὑπάρχουν, ἐκεῖ λαὸς ἡμέτερος καὶ καλός· ὅπου δ' οὗτοι δὲν ὑπάρχουν, ἐκεῖ λαὸς πονηρός ἢ καὶ πονηρότερος. Ἐξ ἀβρότητα ὅμως, φαίνεται, παρέλειψεν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Κύπρος ξενίζει σήμερον Ἑβραίους τοὺς ὁποίους οἱ Γερμανοὶ ἐδίωξαν καὶ ἐκακοποίησαν.

Τὴν χαλαρότητα τῶν ἠθῶν εἶκασε— λέγει— ἐκ πολλῶν τε ἄλλων (ποῖόν ἀρά γε;) καὶ ἐκ τῆς δὲ τῆς περιπτώσεως· ὅτι προσελθὼν χάριν ἐπισκέψεως εἰς ἕνα τῶν πρῶτων Ἑλληνικῶν οἰκῶν, εἶδε μαύρην ὀπρήτριαν ἔχουσαν ὀδόντας λευκοτέρους ἐλέφαντος, τὴν ὁποίαν ὁ ἔρμηνεύς του Κ. Κ. [ἀγνοοῦμεν τίς οὗτος] εἶπεν ὡς θυγατέρα μουσικῆν τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅτε δὲ ἐμβρόντητος τὸν ἠρώτησε πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τηρῶνται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοιαῦτα τέκνα, ἔλαβεν ἀπάντησιν ὅτι «τοῦτο συμβαίνει πολλὰ καὶ ὅτι αἴτιος νόμιμος γυνὴ οὐδαμῶς ἀντιλέγει». Ἐν-

ταῦθα ἀγνοοῦμεν πότερον τὸν ἔρμηνέα ἀρά γε ἢ τὸν ἐπισκέπτην νὰ ἐλέγξωμεν ὡς ψευδέστερον; διότι τὸ τοιοῦτον οὐδαμοῦ τῆς νήσου συμβαίνει. Ἄλλ' ἐτοιμασθητε εἰς ἕτερον ψεῦδος.

(Ἐπετὴν συνέχεια.)

Γυνὴ τις ἔφερε προγῆθες εἰς Λεμεσσὸν καὶ ἐπώλησε 4 γομάρια κρασί πρὸς 35 γρόσια ἑκαστον· ἔλαβε λοιπὸν γρόσια ὄλα 140· ἐπλήρωσεν ἀγῶγιον διὰ τὰ ὀκτῶ ζῶα γρόσια 80, ἔδωκε καὶ τὰτζιο, δύο σελλίνα δι' ἕκαστον γομάρι, γρόσια 52, ὄλα 132· τῆς ἔμειναν 'ς τὸ γῆρι 8 μόνον γρόσια ἀπὸ 4 γομάρια κρασί. Ἐκεῖ ποῦ τὰ ἐκράτει καὶ ἐσυλλογίζετο τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσκα τοὺς ὁποίους ὀπέφερον ἔως οὐ κατασκευάσαι, τὰ 4 αὐτὰ γομάρια τὸ κρασί, τὴν ἐρωτᾷ ἔνας: ἔχεις παιδιά κυρά;— ἔχω γυιέ μου, τοῦ λέγει—πολλά;—κάμποσα. Ἐ λοιπὸν, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμῃς εἶνε νὰ ἀγοράσῃς μετὰ τὰ 4 γρόσια ἠμίσειαν ὀκτῶν χελβάν, καὶ μετὰ τὰ ἄλλα 4 ὀκτῶ κοουλούρια, νὰ πάρῃς 'ς τὰ παιδιά σου νὰ φᾶν, νὰ αἰσθανθῶν τὴν γλύκαν τῶν τεσσάρων γομαριῶν, καὶ νὰ λησμονήσῃς τοὺς κόπους ποῦ ὀπέφεραν γι' αὐτὰ.

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Λευκωσίας ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀξιολόγου δικαστοῦ Λάρνακος κ. Walpole (διατί ἀρά γε;) ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα διαρκέσασα μετὰ τῶν Γόρδωνος καὶ Κρόκερ δίκη ἐπερατώθη, καταδικασθέντος τοῦ πρώτου εἰς πεντήκοντα λίρας πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ καταδικασθεὶς προτίθεται νὰ ἐφεσιβάλλῃ τὴν ὀπόθεσιν.

ΦΥΓΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἡ ἀστυνομία τῆς πόλεως μας ἔγεινε τὸ κέντρον τῆς ἠθικότητος πιά· καὶ ἐπειδὴ τῶρα εἶνε ψύχρα ἀπεσῶρη ἀπὸ τὰ ἀκρα ἡ ἠθικότης καὶ συνετρεφῆθη εἰς τὸ κέντρον· ἀδιάφρον διὰ πᾶν τὸ ἔξω τῆς Ἀστυνομίας γινόμενον, ἀφοῦ ἐκεῖ μέσῳ ἡ ἠθικότης ἐβλάβετο, ποῦ κατήνησαν καὶ γυναῖκες νὰ μβένουν ἐλεύθερα. Ἡ Ἀστυνομία μας, ἀφοῦ ἐφυλάκωκε καὶ ἐκλειδῶσεν ἐκεῖ μέσα τὴν ἠθικότητα, τί τὴν μέλλει ἂν τέσσαρα δάκτυλα ἔξωθεν τῆς, αἱ Μαγδαληναὶ ἐξευγενισθεῖσαι πλέον, δὲν ἀφίνουν τοὺς ἄνδρας νὰ κοπιᾶζον νὰ πηγαίνον νὰ ταῖς εὐρίσκον, παρά πηγαίνον ἐκεῖνα καὶ τοὺς εὐρίσκον 'ς τὰ καφενεῖα; τί τὴν μέλλει ἂν οἱ περ πάντιδες καθήμενοι εἰς τὰ καφενεῖα ἔχουν καὶ πὸ μίαν Μαγδαληνὴν 'ς τὰ γόνατα; τί τὴν μέλλει ἂν μετὰ τῶν γίνῃ καὶ καὶ

νας καυγάς, και σκοτωμός, αφού μάλιστα εινε έτοιμη άμέσως, αλλά κατόπιν άγωγής και διαταγής υπό του δικαστηρίου, να συλλάβη τον ταραξίαν; "Α ξεύρετε ποτε προσέχη; εάν εκεί μέσα 'ς τὰ Κ α τ α σ τ ή μ α τ α γίνη κανένα: έθουβος, τότε σύσωμον την 'Αστυνομίαν την βλέπετε εκεί μέσα και κακή τύχη εκείνου που κλάψη καμιά Μαγδαληνή έναντίον του!!! τον σύρουσάν πετσιάν οί κλητήρες και τον τρυπώνουν μέσα, διότι εινε, λέγουσιν, μεθυσμένος και ταραττει την ήσυχίαν και πιθανόν να κάμη και τίποτε: ώστε καθώς βλέπετε ή προσοχή της 'Αστυνομίας μας εινε όλη ψυχή τε και σώματι έστραμμένη 'ς τὰ Κ α τ α σ τ ή μ α τ α: δέν της έμενε προσοχή παρά πάνω να ρίψη κ' εϊς τὰ καφενεϊα. Και έπειτα δέν το φαντάζεται ότι κατήντησαν οί άνθρωποι τότον βάρβαροι να καταδέχωνται ν' άφίνωνν εκείνας ναρχωνται να τους εδρσκουν. 'Ας το μυρισθή μϊάν και τότε βλέπετε.

"Ε κύριοι πετσοπούληδες και θηδελλοπούληδες!

Ευχρηστήητε παρακαλώ εις το εξής να ζυγίζητε καλά και σωστά τα πετσιά και το θηδέλλα σας, διότι δέν θα περιορίζηται να προσέχη μόνον έσας ή 'Αστυνομία, ποιός, θα ζυγίτη εξίκκικα και ποιός θα βρέξη τα πετσιά να μου το λέγη. 'Αστυνομίαν είπα και έγελάπετε: νομίζετε ότι διά την 'Αστυνομίαν της πόλεως, λέγω. 'Από τήν 'Αστυνομίαν μου σάς λέγω, και άπ' αυτήν να προσέχητε, διότι παϊξε γέλασε δέν σηκώνει. Εισέρχεται άορατος όπου σεις εισέρχεσθε, και στέκει άνωθεν του ώμου σας και κυτάζη ταις δουλειαις σας. Η άλλη 'Αστυνομία δούλος μας δέν εινε να εξετάζη ταις κλεψιαϊς, και ταις ανηθικότηταις και να τὰ βάλλη με τον κόσμον, να χάνη την δημοτικότητα της. Εινε λοιπόν δρό φοραι που σάς είπα τοϋτο, και προσέξατε 'ς την 'Αρίτην να μη σάς καταβώ με το νή και με το σήγμα.

Φίλε Σαλπικτά.

"Αν ξεύρης, ό συμπολίτης μας μίστερ Χάπαν έγεινεν υπάλληλος του Δημαρχείου; 'Ερεύνησε παρακαλούμεν και φανέρωτέ μας το δημοσία, διότι αν δέν έγεινεν, θα έρωτήσωμεν έν τίνι δικαιώματι έκλεισε και έκλειδωσεν ό ίδιος δρόμον δημοσίον; αν τον έκλειδωσε διά να τον οικειοποιηθῆ, και να μη του μιλήση το Δημαρχεϊον (άπό ευγένειαν έσως) θα του μιλήσωμεν ήμεϊς με γλωσσαν θάρβαρον [διά να την άκούση]. αν δέν τον έκλειδωσε διά να μη ρίπτωνται εκεί άκαθαρσαι, τοϋτο ήτο έργον του Δημαρχεί-

ου: έν τούτοις έπιθυμούμεν να φωτισθώμεν περί τούτου. ("Επονται υπογραφαί πέντε).

'Απ. Σ. Τα πρακτικά του Δημαρχείου μήπως εινε κλειδωμένα μες' το σαντούκι; άπαγε τῆ βλασφημίας! Εινε διαδεδημοσιευμένα εις τόσας έφημερίδας, και άναγνώσατε να δῆτε αν διωρίσθη υπάλληλος ή όχι: τί θέλετε να μ' άνακατώσητε κ' έμένα;

Φίλε Σαλπικτά [άλλος πάλιν.]

Θά σ' έρωτήσω να μ' εξηγήσης έν μυστήριον [άπό μυστήρια έγέμισεν ή νῆσος, και αυτός εινε άκόμη ξεμυστήρευτος.] 'Υπάρχει αν ξεύρης νεώτερος νόμος ό όποιος έμποδίζει το να βλέπη τις άπό του παραθύρου εις τον δρόμον; σε παρακαλώ να μου είπης γι' αυτό δημοσίω, επειδή χθές ένω είργαζόμην εις το μαγαζίον πλησίον παραθύρου, διότι έρριψα τυχαίως το βλέμμα μου άπό το παραθύρι έξω και είδα την άμαξαν του Διοικητου της πόλεως: μας εις την όποιαν ήτο εκείνος, και ή άξιότιμος σύζυγός του, ήλθεν άμέσως μέσα ζαπτιές τις και μ' ήρώτησε διατι να ιδω άπό το παραθύρι, και με ύβρισε συγχρόνως ένώπιον των άλλων συνεργατών μου. 'Επειδή λοιπόν άγνοώ αν ήνε τοϋτο έμποδισμένον, παρακαλώ αν υπάρχη νόμος ό όποιος δίδει το δικαιώμα εις τον ένα να ύβρίση τον άλλον όταν στραφή και τον ίδην, φανερώσατε τοϋτο δημοσίω διά να προσέχωσι πάντες, άνευ άδείας Κυβερνητικής να μη άνοίγωσι τὰ μάτια.

Λεμητσός 6) 18 Δεκεμβρ' 84. Ν. Ν.

'Απ. Σ. 'Υπάρχει μάλιστα τοιοϋτος νόμος υπό χρονολογίαν 650 της 'Εγείρας, και ό όποιος επειδή έθεωρήθη καλός υπό των Ευρωπαίων, ήρχισε να εφαρμόζηται τώρα. Οί Τούρκοι ήσαν τρελλοί: διά να προφυλαχθώσιν άπό τὰ άτακτα βλέμματα, έτυλίγοντο μες 'ς τὰ σινδόνια σαν φαντάσματα. Οί Ευρωπαίοι όμως έχουν νοϋννν! αντί να περιορίζωνται κείνοι να στενοχωρώνται, περιορίζωσι τὰ βλέμματα: πώς σου φαίνεται αν βάλλη κ' εις ήμας άπό κείνα που βάλλουν 'ς τὰ ζώια που ζέγνουσ 'ς τὰ άλακάτια, διά να περιδριζήται το βλέμμα να βλέπωμεν μόνον τὰ πόδια μας.

'Εχάταμεν άπό τινος τον Ξένον μας που έπισκέπτεται την Λεμητσόν, και τον Πολίτην που του την δείχνει: τρέξε πάνω τρέξε κάτω, με τους τελλάλιδες μόλις τους βρϊκαμεν και ξεύρετε που ήσαν; αν το μαντεύσατε. . . ήσαν οί φίλοι μας και οί δρό 'ς την Πυρραϊαν!!! 'Επήγε λέγει ό Ξένος να ιδῆ εκ του πλησίον πράγματα πολλά τὰ όποια θα μας πῆ, λέγει, μετά ταϋτα: άλλ' εκεί έπίαν φαίνεσιν και 5—6 πυρρας,

και εξήλθον να κάμουν τον γυρόν του, με πόδια όλίγον έξευγενησμένα, αλλά με γλωσσαν έρρυθμον.

Ξεν. — "Ωχ Θεέ μου! Παναγιά μου! τί ν' αυτά πουδα κεί μέσα;

Πολ. — Δέν σου έλεγα δέν πρέπει, για να πάμεν μεϊς κεί μέσα; έλα τώρ' αυτοί που βλέπουν, δέν θα μάς νομίσουν ότι. . .

Ξ Τήν δουλειάν μας! την δουλειάν μας, και άδιάφορον τί λέγουσ. . . Δέν μου λέγεις τ' εινε τοϋτο;

Π — Εινε κτίριον που έχει όλα τὰ γραφεία μέσα. Δικαστήριον το λέμεν.

Ξ — Και τί θέλει τόσον πλήθος, πουνε δώ συναθροισμένον;

Π — Έγουν δίκας για να δούσι.

Ξ — Τοϋτα όμως τὰ φανάρια δέν τὰ βλέπουν να ανάπτουν: διατι λοιπόν τὰ βάλαν;

Π — Ουδ' έγώ δέν ξεύρω τοϋτο: περιμένομεν να δούμεν: έσως όμως θα τ' ανάπτουν, όταν ήνε ραμαζάνι.

Ξ — 'Αλλο βλέπω ζαπτιάν, και μου φαίνεται πώς ότι, κατι λέγει προς ήμας.

Ζαπτιές — Κάτζ όρτάν' κάτζ πουρχταν.

Ξ — "Α! να κάτσωμεν μάς λέγει: όχι φίλ' ευχαριστούμεν: είδες-είδες ότ' οί 'Αγγλοι σάς έμόρφωσαν τους Τούρκους;

Π — Τι; να κάτζης; που να κάτζης; δέν άκούς ότι μάς διώχνει, για να φύγωμ' άπό δώ;

Ξ — Για να φύγωμεν μάς λέγει; και γιατι τί του συνέβη;

Π — Εινε λέγ' έμποδισμένον να στεκώμεθα δώ πάνω.

Ξ — Και λοιπόν προς τί το κάμν, αφού δέν εινε για χρῆσιν; α! δέν το πιστεύω νανε τόσον θάρβαροι οί "Αγγλοι: κ' ή διαταγή αυτή δέν πηγάζει άπ' εκείνους: έση βέβαιος εις τοϋτο.

(άκολουθεί)

"Ενθερμος των Μουσών λάτρης, καρδία άφειδώς ποτισθείτα των ναμάτων της Κασταλίας, χειρ δεξιώς κινούσα τον κάλκμον ό κ. Χρ. Παπαδόπουλος δικαστής έν τῷ 'Επαρχιακῷ Δικαστηρίῳ 'Αμμοχώστου, εϋηρεστήθη να τιμηση τας στήλας της «Σαλπικτας» διά του εξής ποιήματος, έπερ άσμενοι καταχωρίζομεν

ΤΥΧΗ της ΒΙΟΥΝΙΑΣ.

(άπόσπασμα άνεκδότου 'Επικ. Ποιήματ).

Α.

"Ελαμψε φέγγων ό φαεσφόρος, προβαίνων φαίνεται τελεσφόρος: φύσιν την όλην διαφωτίζει, φαιδρώς τὰ πάντα και σελαγίζει.

'Η άρμονία πλέκουσα νήθει παρασκευάζει άνθών πλήθη: ύφαίνει κρίκους εις τον ιστόν της: σπεύδουσα ρίπτει τον ιστόν της:

νήμα ποικίλον και πρασινίζον,
 ραδάμων σμήνος τὸ ἐαρίζον.
 Τέρπεται τότε ἡ Εὐβαλεία,
 ἡ τῶν χαρίτων κόρη τελεία.
 Αἱ ἀηδόνες μέλος κίδοῦσι
 καὶ αἱ τρυγόνες συμμελωδοῦσι·
 χαίρει ἡ φύσις ἐν εὐφροσύνῃ
 καὶ τ' ἀγαθὰ τῆς εἰς ὅλους χύνει.
 Ὅλοι χορεύουσιν εἰς λειμῶνας
 ὅλοι συλλήβδην καὶ κατὰ μόνας.
 Πλὴν ἓνας μόνον κλαίων στενάζει
 ἐν ἐρημίᾳ τρέγων καὶ κράζει·
 δάση, κοιλάδες, ὦ Σεις φωνάζει,
 ἡ ποθητὴ μου ποῦ εἶναι; κράζει·
 κ' ἐξάκφυς ἤχος δονεῖ εἰς ὦτα,
 τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἤρωτα.

«Σοὶ λέγει ταῦτα δι' ἐμοῦ,
 ἂν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς
 καὶ πρὸς τὴν δόξαν, ἧς ποθεῖς
 πρὸς πάντα νὰ ἐρίσῃς.
 Ἦμην ἡ γῆ τῶν Βιθυνῶν
 ἐνδοξὸς ἐν Ἀσίᾳ,
 ἐν τῷ ἐδάφει τῷ ἐμῷ
 Μουσῶν ἦν πανθαύσια·
 Οἱ Ἕλληνες οἱ ἀγαθοὶ
 ἔγειναν οἰκιστὰί μου,
 μ' ἐλάμπρυναν μ' ἐδόξασαν
 οὗτοι οἱ ἐρασταὶ μου.
 Ἦ γῆ, ἦν ἤδη σὺ πατεῖς,
 ἦν χώρα τῶν ἐνδόξων,
 Πλὴν φεῦ! ἤδη κατήνησα
 λάφυρον τῶν ἀδόξων!
 Ἔγὼ πολλοὺς παρήγαγον,
 κ' ἐγέννησα ἀνδρείους,
 δι' ὧν δαινοῦς κατέστρεψα
 βαρβάρους καὶ ἀγρίους.
 Ἠὺθαζε σέλας οὐρανόσ
 εἰς τὸν ἐμὸν αἰθέρα
 καὶ Ἴππαρχος ὁ Νικαεὺς
 ἐμέτρει τὸν ἀστέρα.
 (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΗ.

Ἦ γυναῖκες! εἶνε μάστιγι·
 διὰ σᾶς ὁ κάλαμός μου
 ἄγγελοι τῆς ὑψηλίου
 ἀλλὰ δαίμονες τοῦ κόσμου.
 Τὴν χαρὰν ἐσεῖς τοῦ κόσμου
 καθιστᾶτε γλυκυτέραν
 καὶ τὴν λύπην αὐτοῦ πάλιν
 καθιστᾶτε πικροτέραν.
 Ἄν σᾶς ἐπλασεν ὁ πλάστης
 βλέμματα νὰ κυνηγήτε,
 δὲν σᾶς εἶπε καὶ μὲ λούσα
 ἄπειρα νὰ ὀπλισθῆτε.
 Καί! σᾶς ἔχει τῶν βλεμμάτων
 κυνηγοὺς διωρισμένους,
 πλὴν σᾶς ἔχει μὲ τὰ ὄπλα
 τ' ἀναγκαῖα ὀπλισμένους.
 Ἄπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπόν σας
 ρεῖι χάρις γυναικεία,

ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὰς χεῖρας
 εἶσθ' ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.
 Ἄν σᾶς ἦτο ἀναγκαῖα
 ποικιλία φορεμάτων,
 ἂν σᾶς ἦτο ἀναγκαῖα
 ποικιλία κοσμημάτων
 θὰ σᾶς τὰδιδεν ἐκεῖνος
 ὅστις πλάστης σας ἐκλήθη
 ὅστις χάριτας ἀπείρουσ
 διὰ σᾶς δὲν ἐλυπήθη,
 καὶ θὰ ἔμενον αἱ λίραι
 αἱ ριπτόμεναι ματαίως,
 καὶ εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας
 θὰ εἰδίδοντο δικαίως.
 —Εἶνε βλάβη τὸ κορσὲ σας
 διὰ χάριν τοῦ κορμιοῦ σας,
 νὰ πιέζῃ τὰ σπουδαῖα,
 μέλη τοῦ ὄργανισμοῦ σας,
 πνεύμονας, καρδίαν, ἦπαρ,
 στόμαχον καὶ δρὸ ἀκόμα
 ἀτινα τῶν πρωτοπλάστων
 μόνον ἔχασε τὸ στόμα.
 —Μ' ὅλα σας αὐτὰ τὰ λούσα,
 μ' ὅλα τὰ κοσμήματά σας,
 ὅλ' οἱ ἄνδρες δὲν ὑπνώττουν·
 ξεύρουν τὰ φρονήματά σας·
 θέλετε νὰ θαυμάσθῃτε,
 θέλετε νὰ δοξασθῃτε,
 θέλετε νὰ λατρευθῃτε,
 θέλετε ν' ἀγαπηθῃτε,
 θὰ ἐγένετ' ὁ σκοπὸς σας
 Δεσποσύναι καὶ Κυρίαι
 τῶν ἀνδρῶν ἐν δὲν ἦσθε
 εἰς τὸν κόσμον διπλασῖαι.
 Καὶ ἀδάμαντος ὀλίγουσ
 κέκτηται ὁ κόσμος ὅλος,
 ἀλλ' ἀστέρων εἶνε πλήρης
 ὁ ἐπάνωθεν μας θόλος.
 —Καὶ αὐτὰ ὅλα σᾶς κάμνουν
 τρυφηλὸν νὰ ζῆτε βίον,
 καὶ θαρρεῖτε πῶς ὁ χάρων
 εἶν' ὁ ἥλιος καὶ τὸ κρῦον.
 Δι' αὐτὸ καὶ τὰ σχολεῖα
 τῆς ἰατρικῆς αὐξάνουν,
 κ' ἰατροὺς νὰ ξεφουρνίζουν
 εἰς τὸν κόσμον δὲν προφθάνουν.
 —Ὅλα τὰ κοσμήματά σας,
 ὅλα κάμετέ τα λίρας,
 κ' ἀπὸ λούσα κ' ἀπὸ μῶδας
 ἀποπλύνετε τὰς χεῖρας.
 Νὰ ἐνδύεσθε ὀλίγα
 καὶ ἀπλᾶ νὰ προσπαθῆτε
 καὶ εἰς τὴν σκληραγωγίαν
 βαθμηδὸν νὰ γυμνασθῆτε
 καὶ θὰ ἦσθε τότε ὠραῖαι
 εὐρωστοὶ καὶ ρωμαλέαι
 καὶ θὰ γίνητε γυναῖκες
 Σπαρτιάτιδες ἀρχαῖαι.
 Τότε πλέον τότε ὅλοι,
 ὅλοι θὰ σᾶς ἀγαπῶσι
 καὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ ξύλα
 τότε θὰ σᾶς ἐκτιμῶσι.
 —Πρὸ τίνος ἐν Γερμανίᾳ
 Δεσποσύναι καὶ Κυρίαι,
 εἶπον νὰ φραγοφορήσουν,
 καὶ τὸ εἶπον αἱ ἰδίαι·

εἶπον ρίπτουν ὁμοφώνως
 τὴν στολὴν τὴν γυναικεῖαν,
 καὶ ἀμφότερα τὰ φύλα
 νὰ φοροῦν στολὴν ὁμοίαν.
 Εὐγε των! λαμπρὰ ἰδέα·
 εὐγε! εὐχομαι νὰ γίνῃ
 καὶ φυστάνιν εἰς τὸν κόσμον
 οὐδὲ ἓνα νὰ μὴ μείνῃ.
 Τότ' ἐνθουσιῶν ὁ κόσμος
 θὰ χειροκροτήσῃ ὅλος
 καὶ αἱ ἄγαμοὶ γυναῖκες
 θὰ νυμφεύωνται εὐκόλως.
 —Αἱ! πρὸς τὸ παρὸν τιαυῦτα
 εὐχομαι κ' αἱ συμβουλαὶ μου,
 εὐχομαι νὰ εὐρουν χώρον
 ἔς τὴν καρδίαν σας ἀδελφαί μου·
 ἀλλὰ ψάλλω ἔς τὸν ἀέρα
 τὸ κορσὲ δὲν σᾶς ἀφίνει,
 τὴν καρδίαν ἐλευθέραν.
 Ἔγραψα γιὰ σᾶς ὠραῖα,
 πλὴν ἂν μοῦ καταρασθῆτε
 νὰ μὴν εὐρετε ποτέ σας
 καὶ σεῖς ὅ,τι κυνηγεῖτε.
 Ἐν Λεμησσῷ.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)
 Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 140
 Κρασία νεα τὸ γομάρ. 50—60—80—
 120—132
 Ρακὴ 19 βαθμ. ἡ ὀκὰ 1 καὶ 30
 Σταφίδα μαύρη 35]40
 σταφίδια ξηρὰ 1. 5]40
 Χαρούπιχ τὸ χαλεπικὸν καντάρι γρ.
 85 εἰς τὰς ἀποθήκας.
 Λευκωσίας (λίρα ἀγγλ. Γρ. 182.)
 δ σῖτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 20—22.
 ἡ κριθή ,, [16 ὀκ.] 13—14.
 κρέας βοδινὸν ἡ ὀκὰ γρ. 10—11
 ,, προβατίσιον ,, 12—14
 λάδι νέον ἡ λίτρα ,, 17—18

Ἀίνιγμα 41.

Ἄπο ὠ ρ α τ ο ν κ ὀ κ κ α λ ο ν
 φραντζέζικα γραμμέμον
 τὸ ὄνομά σου φίλε μου
 φαίνεται καμωμένον.
 Ἦ νὰ το . . . ἐὰν δὲν ξεύρῃς
 βάλε νὰ σ' τὸ διαβάσουν
 καὶ νὰ ἀκούσῃς ἔξαφνα
 τ' ὠραῖον ὄνομά σου.
 Λεμησσός. Ε. Κ. Δ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.